

Onsdag eftermiddag står der fodbold eller basketball på programmet sammen med 15-20 gadebørn.

Jesper Duval Hansen, Horsens, 22 år, og uddannet teknisk asistent, sagde for tre måneder siden sit job op som teknisk assistent ved Midtjysk Elforsyning i Silkeborg for at tage til Bogotá og hjælpe gadebørn. Med sig i bagagen havde han erfaring fra syv års arbejde i en ungdomsklub og en del år som spejderleder - samt en god portion optimisme. Det projekt, han arbejder for i Colombia, er arrangeret af »Børnenes Liv« (Pan De Vida), som er etableret af Kirkeklokkens Missions Indsamling. De unge medarbejdere kan få understøttelse fra Danmark, mens de arbejder for centret, hvor de så selv skal betale for kost og logi - og hvad der i øvrigt er af daglige udgifter.

Belø riningen er et smil

Jose er begejstret for en svingtur. Hans mor er meget fattig, hans far ved man ikke, hvor er. Var han ikke på døgn-centret »Oasen«, var han henvist til at leve på gaden.

Af Jesper Duval Hansen

Når en familie flytter fra landet og ind til Bogotá, sker det på lykke og fromme: Familien har intet sted at bo, og der er intet arbejde at få. Derfor er hele familien ofte henvist til at tigge og stjæle i Bogotás gader. I de børnerige familier vokser presset og desperationen, og mange børn bliver smidt ud af deres hjem eller vælger selv at forlade det. Så er der kun gaden tilbage med dens ubarmhjertige love og vilkår. Gadebørnene organiserer sig i bander med jernhård disiplin. Langt de fleste gadebørn er fra skolealderen stofmisbrugere og udsat for brutal vold og overgreb fra rivaliserende bander eller voksne. Skønsmæssigt oplever kun ca. halvdel af Bogotás gadebørn deres 15. år.

Sikkerhedskursus

De første 14 dage, jeg var her, var jeg på spansk- og sikkerhedskursus i hvordan man forholder sig, hvis man bliver overfaldet eller kidnappet. En stor del af jobbet består i opsøgende arbejde blandt gadebørn i Bogotá, og opsøgende arbejde blandt voldsramte børn i socialt belastede slumkvarterer i Bogotá. Vi møder bl.a. gadebørnene ugentlige aftener i byens centrum på aftalte steder. Foruden et måltid med varm chokolade og brød og opbygning af kontakt gennem ,samtaler er der sang, undervisning og bøn. I denne fase søger vi at vinde børnenes og deres familiers tillid og venskab. Børnene inviteres til vort dagcenter »Den anden vej«.

Dagcentret fungerer som en slags fritidshjem, hvor børn fra gaderne og slumkvarterne kan komme hver dag. Her kan de få bad, vaske hår, skifte og vaske tøj, få morgenmad og frokost, lege, arbejde i værksteder, lære elementær stavning, læsning, skrivning og regning, samt få personlig rådgivning.

Omsorg og kærlighed

Når det enkelte barn synes klar til en normal tilværelse, inviteres det til at bo i vort døgncenter »Oasen«. Her lever de tidligere gadebørn eller voldsramte børn en dagligdag, hvor de modtager megen omsorg, kærlighed og opmærksomhed i trygge rammer. Målet for opholdet i »Oasen« er at forberede barnet til et liv i en rigtig familie. Opholdstiden er mellem et halvt og et helt år.

Fra »Oasen« bliver barnet indsluset i en plejefamilie, oftest på vort gårdcenter »Den genoprettede arv« ca. 10 km uden for Bogotá. Parallelt med arbejdet med barnet, forsøger vi at formidle rahabilitering af dets forældre - hvis de findes - med henblik på en evt. genforening.

Der er ca. 25 forskellige hjem eller skoler, vi samarbejder med, og hvor vi kan arbejde. Det hele kører på et kristent grundlag.

Min arbejdsuge ser således ud: Mandag formiddag møde. Om eftermiddagen er jeg sponsorsekretær - formidler kontakten med f. eks. danskere, der sponsorerer et barn, så det får en skolegang. Børnene får breve og pakker fra deres »forældre«. Brevene oversættes til spansk, jeg sørger så for at registrere brevet og aflevere det til barnet, skriver eller laver en tegning til »forældrene« - og så skal jeg sørge for oversættelse og afsending den modsatte vej.

22 dejlige unger

Tirsdag formiddag er jeg igen sponsorsekretær, og om eftermiddagen er jeg på

et hjem,' hvor der bor 22 dejlige unger. Nogle af dem har mistet deres forældre, andre har forældrene siddende i fængsel. Disse børn har brug for utrolig megen omsorg og kærlighed, så det prøver jeg på at give dem. Det kan resultere i, at man får lopper og lus! Men hvad gør man ikke, for at børnene føler sig trygge? Når man kommer hjem, er det dejligt at vide, at man har gjort nogle børn glade, bare ved at give dem et knus.

Onsdag er jeg hele dagen sammen med 15-20 gadebørn i alderen fra 10-20 år. Vi spiller fodbold eller basketball i et par timer (ja, det er hårdt når man ikke er i kondition), og derefter får vi noget at spise, før vi har ca. en times andagt med gadebørnene. Til sidst kan de få sig et bad, og de forlader os og går til deres hjem - gaden - ved 17-tiden.

Torsdag formiddag er jeg igen sponsorsekretær, og om eftermiddagen er jeg på hjemmet med 22 børn.

Fredag er jeg på kontoret som sponsorsekretær, og om aftenen er vi ca. 10 personer, der går på gaden. Her har vi et bestemt sted hvor vi mødes med gadefolket - normalt 20-25 stykker. Vi synger og beder sammen, snakker og giver dem varm cacao og brød.

Ikke sidste gang

At se et smil på deres læber kan ikke beskrives, det skal opleves. Disse smil kommer til at sidde i mit hjerte til den dag, jeg ikke er her på jorden mere.

At være her i Bogotá er farligt. Men der er mange flere positive end der er negative ting. Og hvis I spørger mig, er jeg ikke i tvivl. Det er ikke sidste gang jeg er taget ud i den store verden, for at hjælpe andre mennesker. Og vi har brug for mange flere.

Jesper Duval Hansen er udsendt af Kirkeklokkens Missions Indsamling, Holstedparken 69, 2660 Brøndby Strand.